

Kruishoutem

Eieren met molentjes

7 mei 2011

Tijdens het wandelen en zelfs al bij het lezen van sommige plaatsnamen komen soms merkwaardige associaties naar boven. In zoverre dat ik me wel eens afvraag uit welke mysterieuze diepten die nu weer zijn opgeborreld. In het geval van Kruishoutem liggen die verbanden echter, wat mij betreft, veel meer aan de oppervlakte. Dat komt vooreerst omdat ik bij „kruishout“ meestal niet in de eerste plaats denk aan het hout waaraan de Verlosser ooit werd vastgespijkerd en doodgemarteld. Nee, voor mij is dat... een gereedschapje! Is dat dan geen vreemde associatie? Wel, het hangt er maar vanaf. Wanneer je een houtbewerker bent, professioneel of als al dan niet begenadigd prutser, dan weet je dat een kruishout een stuk handgereedschap of timmermansgereedschap is waarmee een lijn evenwijdig aan de kant van het materiaal gekrast kan worden. Een nauwkeuriger en zekerder toepassing dan het timmermanspotlood langs een vouw-meter die gestuurd wordt door een vinger als aanslag langs de kant van het werkstuk. Je hebt met een kruishout ook minder last van splinters in je vingers.

Een kruishout!

Nu, het zal wel duidelijk zijn dat deze technische explicatie niets te stellen heeft met de naam van de gemeente. Eigenlijk heette het daar oorspronkelijk kortweg „Houtem“. Of Houthem, wat natuurlijk op hetzelfde neerkomt. Namelijk „een woning in het bos“. Weinig indrukwekkend en dat vonden ze daar ook blijkbaar. Er zijn trouwens wel meer „Houtems“ en om het onderscheid te maken werd er dat „Kruis“ aan toegevoegd. Dat kwam heel goed uit

omdat er in de kerk een relik bewaard wordt van het Heilig Kruis. Een stukje van het originele houtwerk dus. Waarschijnlijk werd voor de constructie van de dat kruishout geen gebruik gemaakt van... een kruishout. Enfin, passons, het wordt wat te verwarrend.

Spoken uit het verleden

Zelf heb ik niet zo'n goede herinneringen aan Kruishoutem. Enkele jaren geleden ging ik daar voor het eerst wandelen. Daarbij liep het laatste stuk van het traject over het beboste kasteelpark van de adellijke familie die daar al eeuwen het schoon weer maakt. Dat we ons daar toen op privé-terrein bevonden werd niet mis te verstaan aangegeven met bordjes die vertelden dat er je allerlei onheil te wachten stond wanneer je het waagde daar voorbij te stappen. Maar! De wandelclub had voorbij die bordjes duidelijk pijlen aangebracht die het de wandelaars voor die tocht toestonden zich daar toch te bevinden. Op dat punt waren de aanduidingen nog wel duidelijk, verderop echter lang niet meer. Met als gevolg dat ik in het bos verdwaalde. Waarna ik door een wachter met een vettige pet op zijn knar in de kraag werd gegrepen. Het heeft nog heel wat uitleggen gekost, mitsgaders dom en onschuldig kijken om de man aan het verstand te brengen dat ik niets kwaads in de zin had. Dat had ik ook niet en ik handelde echt wel ter goede trouw maar toch geloofde hij het maar half want hij heeft me toen opgebracht tot bij het startpunt van de wandeling om te controleren of ik hem niets op de mouw had gespeld. En om de inrichters te sommeren

wat te ondernemen zodat er niet nog meer idioten van mijn slag aan de achterdeur van de della Failles zouden staan.

Nochtans was Kruishoutem al veel eerder mijn leven binnengeslopen. Dat kwam doordat we destijds een kruidenierswinkel hadden. Een feit dat mijn jeugd heeft getekend. En niet in de positieve zin. Ik ben dat bedrijf ernstig gaan haten. Ik moest namelijk, enig kind zijnde, voortdurend aan de bak om allerlei werk te verrichten. Bijvoorbeeld zware pakken een steile, smalle trap opzeulen en die later ook weer in parten en delen naar beneden halen om ze op de rekken te etaleren. Dat terwijl het, bijvoorbeeld, vakantie was en de zon uitbundig scheen en ik allerlei plannetjes had. Die zodoende zeer effectief werden gefnuikt. Eén van mijn steeds terugkerende taken was eieren halen bij de kippenboer. Het was nu eenmaal zo dat in zo'n buurtwinkel ongeveer alles per stuk werd verkocht. Honderd gram mayonaise, één flesje bier, één ei, dat soort dingen. Dus werd ik minstens eenmaal per week op pad gestuurd, weer of geen weer, om eieren te gaan inkopen. Denk daar niet te licht over want het was een redelijke afstand tot de eierboer en ik moest het per fiets doen. Stel je dus voor: een bebrilde slungel met een korf vol eieren in de hand op de fiets. Ja, de korf onder de snelbinder vastzetten was duidelijk niet zo'n goed idee. Dus was enige acrobatiek wel aangewezen om de vracht zo ongeschonden mogelijk thuis te kunnen brengen. In mijn hele carrière als eiercourier ben ik erin geslaagd om slechts één keer een paar eieren te breken. Het was in die handel zo dat de prijs die voor de eieren moest betaald worden absoluut niet vaststond. Die was in tegendeel uiterst volatiel. Bij zoverre dat iedere keer wanneer mijn korf gevuld was, in de krant gekeken werd „wat de eieren deden in Kruishoutem“. Want daar bestond (en bestaat nog enigszins) een echte eiermarkt die blijkbaar prijsbepalend werkte voor het hele land.

Eieren na Pasen

Het minste wat je kan zeggen is dat ze daar in Kruishoutem met een ei zitten. Of althans ermee zaten. Ooit was Kruishoutem met de grootste eiermarkt van West-Europa, namelijk het Europese centrum van de „ei-economie“. Er waren daar zeer veel familiale bedrijven die zich hadden gespecialiseerd in het houden en uitpersen van leghennen. De eieren konden ze immers onmiddellijk op de nabije markt verkopen zodat ze niet met die breekbare waar moesten gaan leuren. En een fiets als transportmiddel kwam er zeker niet aan te pas. Niets is echter eeuwig en sinds zowat 30 jaar is het beeld van deze bedrijvigheid, zowel wat de producenten als de handelaars betreft, totaal veranderd. De oorspronkelijke familiale bedrijfjes hebben plaats gemaakt voor een paar industriële en grootschalige bedrijven. De eiermarkt van toen bestaat eigenlijk niet meer. Een meer moderne eierveiling kwam ervoor in de plaats. Wel komt nog steeds wekelijks de „prijzencommissie“ bijeen. Die legt de Europese richtprijzen voor eieren vast. Niet gering dus.

Vanzelfsprekend dat Kruishoutem zijn ei-achtergrond niet verloochent. Jaarlijks, tijdens het paasweekend, zijn er de „Gulden Eifeesten“. Daarbij worden dan ook de Eierboer en de Eikoningin verkozen en er is een eierworp vanop de kerktoren. Naar ik aanneem gebeurt dit niet met echte eieren. En Eierkoningin...? Het lijkt me maar een dun streepje minder erg dan „Miss Aardbei“.

Ze zijn daar in Kruishoutem overigens van alle (eier)markten thuis op het vlak van de hongerigen (of gulzigen) spijzen want het is ook de plaats waar Peter Goossens in de potten van het Hof van Cleve staat te roeren. Ik ben niet thuis in de materie maar ik meen dat dit restaurant met niet minder dan drie sterren aan het firmament van de culinaire hemel kan pronken. Of die hemellichamen van Michelin, dan wel van GaultMillaut afkomstig zijn dat weet ik niet.

Behalve voedsel voor het lichaam heeft Kruishoutem ook wat te bieden wat voedsel voor de geest betreft. Er resideren daar twee bekende schrijvers. Ze bedienen allebei het jonge volkje: Karel Verleyen en Marc De Bel.

Losjes door Lozer

De wandeling vertrok niet in Kruishoutem zelf zodat ik de neogotische Sint-Eligiuskerk he-

De kerk van Lozer

lemaal niet te zien kreeg. Wel moest ik mijn 1,10 euro gaan neertellen in het Parochiaal Centrum Della Faille in Lozer.

Lozer was vroeger een gehucht van de gemeente Huise. Maar bij de gemeentelijke fusies in 1977 verhuisde Huise naar Zingem (hoewel het gewoon bleef liggen waar het lag) en daarbij werd Lozer bij Kruishoutem gevoegd.

Het dorp is al lang bekend want rond 1185 stond het als „Losere“ te boek. In 1654 kocht de familie della Faille de heerlijkheid Huise. Daardoor dragen ze sinds 1736 de naam della Faille d'Huyse. Het is een naam waar je

hier overal tegenaan loopt. De familie bouwde het gehucht uit tot een nieuwe parochie. Daartoe werd in 1844 de kerk neergezet. Er kwam ook een kerkhof en er werd een pastorie gebouwd.

De parochiekerk is gewijd aan Onze-Lieve-Vrouw van Bijstand. In de kerk bevindt zich het wapenschild van de familie della Faille d'Huyse. De kerk is beschermd als monument. Net zoals het nabijgelegen kerkhof en de pastorie. Op het kerkhof staat verder nog een grote grafkapel uit 1872 van de familie della Faille d'Huyse.

Het Kasteel waar de adellijke familie huist wordt, hoe toepasselijk, het Kasteel della Faille genoemd. Maar het staat ook bekend als het Kasteel van Lozer of het Kasteel van Huise. Waar nu het kasteel staat was er al in de tijd van de Franken (de volksstam, niet het geld!) een nederzetting. In de 17^e eeuw kwam het goed in handen van de familie della Faille. Het fraaie kasteel heette toen „t Goed Uplosere“. Het blokvormig kasteel kreeg zijn huidige neoklassiek uitzicht door meerdere verbouwingen in de 18^e eeuw. Vanuit de Kasteelstraat kijkt men tegen de symmetrische achtergevel aan. Vanuit de Appelhoekstraat wordt een zicht op de voorgevel geboden. Tot de aanhorigheden behoren, onder andere, een poortgebouw, een koetshuis, het neerhof, wat dienstgebouwen en een torenvormig tuinpaviljoen. Het kasteelpark is ongeveer 13 hectare en, zoals me is gebleken, groot genoeg om erin te verdwalen. Er liggen in het park ook enkele grote vijvers. Ook dat park werd in de loop der eeuwen enkele malen aangepast totdat het zijn huidige uitzicht kreeg. Dat alles is beschermd als monument.

Tegenwoordig is het zo dat het kasteel een plaatsje heeft op het internet en dat Elisabeth en Bernard della Faille d'Huyse iedereen (?) welkom heten in hun Bed and Breakfast en de boetiek. Die zijn ondergebracht in de koetsgebouwen. Ze stellen daar ook kooklessen en degustaties van gastronomische producten voor. Peter Goossens kan maar beter uitkijken met dergelijke concurrentie zo dichtbij.

Op pad

Het kasteel kreeg ik dit keer niet te zien. Noch van ver, noch van nabij. Langs de oorspronkelijke dreef van het kasteel naar de kerk werden de wandelaars verder geleid. Die dreef is werkelijk indrukwekkend met zijn dubbele rij beuken aan weerszijden. De pijltjes wezen even verder resoluut naar het Lozerbos. Dat is 44 hectare groot en voor een groot deel privé bezit van de della Failles. Ook het OCMW van Oudenaarde heeft een deel in eigendom. Het is dus nog iets anders dan het kasteelpark waarvan hiervoor sprake.

Het private bosgedeelte is vrij toegankelijk voor wandelaars. Zolang die maar op de uitgezette paden blijven. Ook voor de mountainbikers en de ruiters is een circuit voorzien. Een beperkte boszone is ingericht als speelbos.

Een stukje van de kasteeldreef

Het boscomplex van Lozer ligt op de overgang van het vlak zandgebied naar het golvend zandgebied. Op het einde van de 18^e eeuw strekte het bos zich veel verder uit dan dat nu het geval is. Het bos bestond uit gemengd loofhout. Op het hoogste punt van het bos bevond zich toen op een open plek een windmolen. Een houten standaardmolen die reeds in 1571 vermeld werd. Die was eigendom van de heer van Huysse. In 1885 werd hij verkocht en gesloopt. De molen, wel te verstaan.

In de 19^e eeuw werd een flink stuk van het bos ontgonnen en omgezet in landbouwgrond en er werden rechtlijnige dreven aangelegd die in een min of meer strak patroon werden geschikt.

Het is wel duidelijk dat een aanzienlijk deel van Lozerbos reeds honderden jaren onafgebroken bebost is geweest. Je vindt er nog steeds van alles: eikenbos, beukenbestanden zonder ondergroei, populierenaanplantingen, gemengd loofhoutbos en naaldhoutbestanden. Deze rijkdom aan soorten leidde natuurlijk tot een eveneens rijke bosflora. Er schijnen, wanneer het seizoen daartoe dient, ook veel paddenstoelen voor te komen.

Op en af

De streek ligt aan de rand van de Scheldevallei en dat is ook goed te zien aan het reliëf. Nu eens vlak dan weer meestal vriendelijke heuvels. Daarbij ontvouwen zich soms verrassende vergezichten. Het schijnt zelfs dat bij helder weer de torens van Gent vanaf hier te zien zijn. En dat is toch een hele afstand. Het weer was niet helemaal helder. Het was bij momenten zelfs redelijk bewolkt en de horizon was gehuld in een grijs-blauwe ijle nevel. Desondanks meen ik toch van boven op de Kolpaart minstens één toren gezien te hebben die groot genoeg was om in Gent thuis te horen.

Het traject leidde doorheen een wijk waar de oudste huizen elk een tegel in de gevel hadden die in bas-reliëf een scène voorstelde uit het landelijke leven. De zaaier, de maaier, een boerin die de kippen voert enzovoort. De nieuwere huizen hadden die tegels meestal

niet. Het is me achteraf gebleken dat het hier om de della Faillewijk ging. Die wordt blijkbaar nog steeds obstinaat „de Nieuwe Wijk“ genoemd. Hoewel ze ondertussen al zo'n vijftig jaar oud moet zijn. Alles is relatief, natuurlijk.

Te Huise

De rustpost was te vinden in de schaduw van de kerk in het oud gemeentehuis van Huise. De dorpsplaats heeft wel „iets“. Een zekere, wat moeilijk te duiden sfeer. Rustig was het er

De kerk in Huise

in elk geval wel. Wat er was aan rumoer en beweging werd uitsluitend geleverd door de wandelaars zelf.

De kerk is in natuursteen gebouwd en alleen al daarom loopt ze wel erg in het oog. Kenners zeggen dat de stijl van het gebouw niets meer is dan pseudo-Romaans. Ze is toegewijd aan Sint-Petrus en Sint-Urbanus. Wel is ze beschermd als monument. Het transept is nog een restant van de laat-dertiende-eeuwse Romaanse kerk.

Ook Huise heeft al vanouds een voetafdruk in de geschiedenis achtergelaten. De oudste vermelding van de plaats is in een charter uit 877. Het heet daar „Villa Uscias“. In dit charter werd de toelating verleend om een kerk te bouwen. Daar waar dit gebied voorheen deel uitmaakte van de parochie Mullem. De Abdij van Corbie had belangrijke bezittingen in Huise. Deze en andere bezittingen waren door Adalardus omstreeks 825 geschonken aan de abdij. De man was daar in Corbie abt geweest.

Huise was vooral een landbouwdorp, maar het kende sinds de middeleeuwen ook een lijnwaadnijverheid. Sinds de veertiende eeuw werd er vlas verbouwd. Een nijverheid die op

onze dagen, zoals vrijwel overal elders, helemaal teloor is gegaan.

Een merkwaardige fase in de geschiedenis van het dorp deed zich voor in de 16^e eeuw. Toen was er in Huise een tamelijk grote aanhang voor de Hervorming. Die ketterse leerstellingen werden natuurlijk met alle middelen onderdrukt waarbij moord en doodslag niet werden geschuwd. Het maakte dat er vanuit Huise merkwaardig veel migratie was naar Nederland. Van mensen die het vege lijf trachtten te redden voor de toorn van een God die ze op een andere manier aanbaden.

Huise speelde, zoals het daar prominent ligt op een heuvelrug, ook een belangrijke rol in de Slag bij Oudenaarde op 11 juli 1708. Daarbij waren niet minder dan 170.000 soldaten uit heel Europa betrokken. Er staan hier bijzonder veel veldkapelletjes. Vermoedelijk op plaatsen waar een belangrijk soldaat aan zijn einde is gekomen. Het zullen wel officieren geweest zijn die niet voorzichtig genoeg waren om ver genoeg van het gevaar te blijven.

Drieën en Vijvens

Na de controle in Huise ging de weg langs een kloosterachtig gebouw dat blijkens een steen in de gevel „Gesticht“ wilde genoemd worden. Een gesticht... Ja, dat soort onsympathieke naam kregen dergelijke instellingen vroeger wel. Nu heet het een „home“ of, godbeter, een „seniorie“ of iets van die strekking. Kortom: een instelling waar een of andere zorg wordt verleend.

In het tot stand komen van dit gesticht speelde de familie della Faille alweer een rol. Zij het dan wel zijdelings. Rond 1880 bezat die familie de gronden waarop nu de gebouwen van

Het Gesticht Vijvens

het Gesticht Vijvens staan. De drie gezusters Vijvens woonden onder de kerktoren in Huise en ze bezaten gronden in Lozer. Het feit deed zich dus voor dat beide betrokken partijen gronden hadden die in de woonplaats van de ander lagen. De familie della Faille d'Huyse ruilde daarom hun gronden met deze van de zusters Vijvens. Zo had iedereen de eigendom bij de respectieve voordeuren liggen.

De gezusters Vijvens bleven altijd ongehuwd. Bemiddeld waren ze ook en ze vonden het hun christelijke plicht om iets voor hun medemens te doen. Daarop besloten ze om het gesticht Vijvens te bouwen. Dat moest dan dienen om wezen op te vangen en te onderwijzen.

Er wordt wel eens gezegd dat alles in drieën bestaat. Zo werden de gebouwen door de drie gezusters Vijvens geschonken aan drie broers. Die waren allen priester en ze heetten Michiels. Voor dat eerste hadden ze gekozen. Voor het tweede niet. De nieuwe eigenaars spraken de zusters van de Kindsheid Jesu aan om het Gesticht Vijvens uit te baten. In 1889 trokken de zusters er in om hun taken op te nemen.

De tijd stond echter niet stil en gelukkig verbeterden de levensomstandigheden voor vele Jannen-met-de-pet zodanig dat er allengs minder wezen op te vangen waren. Er werd een nieuwe opdracht gezocht en gevonden. De verbeterde levensomstandigheden brachten immers ook mee dat mensen in doorsnee ouder werden en dus gooiden de zusters het roer om en ze namen de zorg voor ouderlingen op zich. Een succesvolle move zodat omstreeks 1962 zelfs een nieuwe vleugel moest gebouwd worden. Het zag er uit alsof daar nog steeds wordt gebouwd.

Malende op de kouter

De gedeeltelijk gerestaureerde Huisekoutermolen

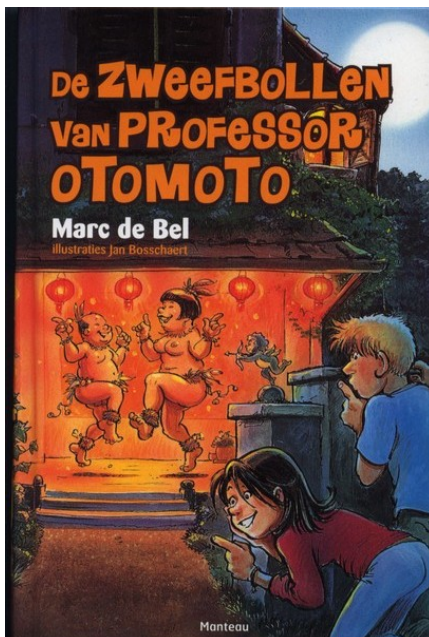
Bijna vlak tegenover het Gesticht Vijvens werd me een eerste blik gegund op de Huisekoutermolen. Die had ik al eerder eens gezien ter gelegenheid van een andere wandeling. Toen echter stond hij er zeer verwaarloosd bij. Dat is sindsdien gelukkig wel veel verbeterd. Al is dat uiteraard niet vanzelf gebeurd.

Deze staander- of staakmolen werd voor 1512 in Waregem gebouwd. Een heel eind hier vandaan dus. In Waregem werd hij de „Hoogmolen“ genoemd. Het is moeilijk om de molen met enige precisie te dateren omdat een aantal onderdelen in de loop van zijn levensduur werden vervangen en vernieuwd en die dragen meestal de kenmerken uit een ander tijdperk. Wel staat vast dat in 1948 het malen met deze molen werd stopgezet. Van toen af trad er een steeds verder voortschrijdend verval in.

In 1968 werd de molen verkocht aan de gemeente Waregem die er waarschijnlijk niets mee deed. Totdat hij alweer werd verkocht. Dit keer, in 1971, aan de molendeskundige en pionier in het moderne Vlaamse molenlandschap Paul Bauters uit Etterbeek. Tussen 1972 en 1975 liet hij de

zwaar vervallen molen naar Huise overbrengen. De molenmaker Mariman uit Zele werd aan het werk gezet om de molen op traditionele wijze weer op te richten. Daarmee had Bauters het herstellen van een eeuwenoud molenlandschap op het oog. Vroeger stond namelijk op bijna dezelfde plek een stenen grondzeiler die „Cnuddes molen“ werd genoemd. Die molen brandde in 1851 af en verdween later volledig.

De Huisekoutermolen staat daar werkelijk heel mooi. Ook vanuit molentechnisch stand-

Het boek van Marc De Bel

punt want de windvang moet wel heel goed zijn door het bijna volledig ontbreken van hinderende bebouwing. Het terrein maakt deel uit van een heuvelkam tussen de Schelde- en de Leievallei. Er staat ook nog een molenaarswoning. De molen werd als Hoogmolen beschermd in 1944, het molenlandschap hier in Huise is dat sinds 1980. De Huisekoutermolen was één van de eerste windmolens in Vlaanderen, die na jarenlang verval opnieuw maalvaardig werd gemaakt. In 2001 werd vastgesteld dat het te gevaarlijk werd om er nog mee te draaien. Een hevige rukwind knakte vervolgens één van de roeden af, waarna een molenbouwer het hele wiekenkruis demonteerde. Gelukkig wordt hij nu gerestaureerd. Iets wat nog in volle gang is. Voorlopig heeft de Huisekoutermolen nog geen wieken maar een groot deel van de andere herstellingen is alweer uitgevoerd.

De molen is nu in erfpacht gegeven aan de vzw Levende Oost-Vlaamse Molens. Het kost niet weinig geld om een dergelijke historische machinerie weer werkend te krijgen.

Om aan het nodige geld te komen organiseerde de vzw in 2009 een geslaagd „Huisekoutermolenfeest“. Ook jeugdschrijver Marc De Bel werd gemobiliseerd. Hij schreef een boek waarin de Huisekoutermolen een centrale rol vervulde. De opbrengst van dat feest wordt besteed aan de onderhoudswerken. De rest van de nodige pegels komt uit subsidies en giften. Binnenkort heeft de Huisekoutermolen weer, letterlijk, de wind in de zeilen.

Er kwam schot in de molen

Van waar de Huisekoutermolen staat zouden ook de molens van Wannegem-Lede en van

De Schietsjampettermolen vanuit de verte

Mater moeten te zien zijn. Ik kreeg echter alleen maar de eerste in het vizier. Misschien dat ik niet goed heb gekeken. In elk geval voerde het traject wel dicht naar de Schietsjampettermolen maar echt dichtbij kwam ik toch niet.

Waar nu deze standermolen staat daar stond er reeds één in de 16e eeuw. In 1959 waaide die om. De molen die er nu staat is geïmporteerd. Hij komt uit Houtave in West-Vlaanderen. Dat verklaart waarom hij oorspronkelijk Houtavemolen werd genoemd. Op 10 juli 1981 werd de molen naar de huidige standplaats overgebracht. Dit verliep niet zonder slag of stoot. Bij de

ontmanteling te Houtave wilde de plaatselijke veldwachte gewapenderhand verhinderen dat de molen daar werd weggehaald. Die gebeurtenis is de verklaring van de bijnaam „Schietsjampettermolen“. Naar verluid schoot de koddebeier immers een paar kogels in het molenkot. Het zou me benieuwen of die daar ondertussen zijn uitgepulkt. Na veel juridisch getouwtrek werd uiteindelijk toch de toelating verleend om de molen naar Wannegem-Lede te brengen.

Naar beneden

Vanaf de Huisekoutermolen ging de weg overwegend bergaf naar het startpunt toe. On-

Het fraai gelegen kasteel van Wannegem-Lede

derweg passeerde ik nog langs een kasteeldomein waarvan ik later (en later) slechts op geruime afstand het kasteel zelf te zien kreeg. Het is Kasteel de Ghellinck d'Elseghem - Wannegem-Lede. Een hele mondvol. Dit kasteel kreeg de vlijende bijnaam „Petit Trianon“. Het park wordt dus vergeleken met dat van Versailles. Het is een voorbeeld van een laat-achttiende-eeuws „maison de plaisance“ in een zuivere classicistische of Louis XVI-stijl. Zelf heb ik er geen verstand van en bovendien zag ik het maar gedeeltelijk van op grote afstand. Ik geef dus maar weer wat anderen er weten

over te vertellen.

Het gebouw werd daar neergezet tussen 1785 en 1786. Het werd ontworpen door Barnabé Guimard. Dat moet een leerling geweest zijn van Jacques IV Angel Gabriel. Die laatste was de wederopbouwer van Versailles. Dus daar heeft Abraham de mosterd gehaald.. De opdrachtgever was Alphonse Pierre Antoine Baut de Rasmon. Een telg uit een kapitaalcrachtige Gentse familie van industriëlen en lid van diverse besturen. Tot op het hoogste niveau toe. Waaronder de Staten-Generaal. Zijn vader had de heerlijkheid Wannegem-Lede in 1765 gekocht van de familie Montmorency. Het park werd aangelegd volgens de inspiratie van de Duitse tuinbouwkundige Hirschfeld. In het park moet er nog een gedenksteen te vinden zijn die daaraan herinnert.

Eén van de eeuwenoude hoeven. Met 1780 op de schoorsteen.

Behalve dit riante onderkomen lagen er ook nog wat historische boerderijen op onze weg. Op een schoorsteen van één daarvan zag ik het jaartal 1780 staan. Er zijn hier in de omgeving wel nog meer van die boerenhoven te vinden die al een paar eeuwen hebben overleefd. In een lijst telde ik er zowaar zelfs 16 in Kruishoutem alleen. Met Lozer erbij zijn dat er nog eens drie meer. Veel meer bewijs dat het hier vanouds een landbouwstreek is geweest, kan je moeilijk krijgen.

Er stond aan het einde van deze wandeling dit keer geen wachter klaar om me bij de lurven te vatten. Wel iemand die ongeduldig wachtte om mijn parkeerplaatsje in te pikken. Het zal mijn slecht karakter zijn dat maakte dat ik hem langer heb laten wachten dan strikt noodzakelijk. Foei!

Het traject van deze wandeling

© 2011 Michel Christiaens